

Bylo proto zrušiti napadené usnesení a zároveň i usnesení prvního soudu a vrátiti věc prvnímu soudu k dalšímu řízení. Věcí prvního soudu bude, aby podle toho, co uvedeno, přezkoumal znova opověď a provedl potřebná další šetření, zda opověď vyhovuje zákonu, a při tom také přihlédl k tomu, zda uváděné údaje o předmětu podniku »továrnická výroba . . . , správárna automobilů po továrnicku . . .« odpovídá skutečnosti, a zda proti znění nové firmy není s hlediska čl. 20 obch. zák. závady, ježto v jejím sídle jest odštěpný závod podobného znění firmy A. V., společnost s ručením omezeným, a poté znova o věci rozhodl.

Čís. 16326.

Předpis § 51, odst. 1, vyr. ř. nerozšiřuje pojem švagrovství vytčený v § 40 obč. zák.

Úmrtí jednoho z manželů nemá v zápětí zánik švagrovského poměru mezi pozůstalým manželem a příbuznými zemřelého manžela.

Hlas otce zemřelé první manželky manžela vyrovnací dlužnice se nepočítá za předpokladů vytčených v § 51 vyr. ř. při výpočtu většiny pohledávek, hlasuje-li pro vyrovnání.

(Rozh. ze dne 23. září 1937, R II 438/37.)

Soud první stolice potvrdil zemědělské vyrovnání, uzavřené při vyrovnacím roku dne 28. dubna 1937 mezi dlužnicí Marií V., rolnicí v B., a jejími věřiteli. Rekursní soud k rekursu vyrovnací věřitelky odepřel potvrzení uvedeného zemědělského vyrovnání. Důvod y: Stěžovatelce nutno přisvědčiti v tom, že vyrovnací komisař nepokládá poměr mezi Josefem S. a manželem vyrovnací dlužnice za švagrovství, neprávem přiznal Josefu S. hlasovací právo, ač stěžovatelka je popřela, resp. že neprávem jeho hlas počítal při výpočtu potřebné většiny pro vyrovnání. Za švagrovství jest však podle ustanovení § 51, odst. 1, vyr. ř. pokládati i poměr, který není podle § 40 obč. zák. švagrovstvím, neboť vyrovnací i konkursní řád stanoví je v rozsahu daleko širším, jak vyplývá ze slov § 51, odst. 1, vyr. ř. »a osoby, které jsou s dlužníkem nebo jeho manželem příbuzny nebo sešvagřeny«. Vyrovnací dlužník jest podle § 2, odst. 2, vyr. ř. povinen již v seznamu jmění připojeném k vyrovnacímu návrhu, a to při dlužích, poznamenati kromě důvodu vzniku a přesných adres věřitelů též to, zda a v kterém stupni je s ním věřitel příbuzný či sešvagřený. Vyrovnací komisař jest pak povinen z úřední moci zkoumati, zda věřitel, který přihlásil svou pohledávku, jest osobou dlužníkovi blízkou, zejména hlasují-li blízcí příbuzní pro vyrovnání, nemají jejich hlasy zásadně býti počítány (§ 51, odst. 1, vyr. ř.). Bylo proto Josefa S., otce první manželky manžela vyrovnací dlužnice, pokládati za osobu podle § 51, odst. 1, vyr. ř., která je s manželem vyrovnací dlužnice sešvagřena, a neměl proto býti jeho hlas počítán při výpočtu potřebných většin, hlasoval-li pro přijetí vy-

rovnání. Ježto druhé potřebné většiny pro přijetí vyrovnání, přesahující polovinu pohledávek věřitelů při vyrovnacím roku přítomných a k hlasování oprávněných, bylo dosaženo jedině tím, že porušením ustanovení § 51, odst. 1, vyr. ř. byla do ní pojata i pohledávka Josefa S., osoby s manželem vyrovnací dlužnice sešvagřené, v částce 63.000 Kč, která sama činí okrouhle čtyři pětiny poloviny pohledávek, bylo rekursu vyrovnací věřitelky vyhověno a vyrovnání věřiteli při vyrovnacím roku dne 28. dubna 1937 přijatému — pro shora uvedené porušení předpisu § 51, odst. 1, vyr. ř., které mělo rozhodující vliv na potvrzení vyrovnání — potvrzení odepřeno podle § 58 č. 2 vyr. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužnice.

D ů v o d y:

S dovolací stěžovatelkou jest ovšem souhlasiti, že § 51, odst. 1, vyr. ř. nerozšiřuje pojem švagrovství vytčený v § 40 obč. zák., nýbrž že tento pojem jest i pro oblast vyrovnacího řádu určen předpisem občanského zákoníka. Leč na tom nezáleží, poněvadž napadené usnesení správně poukazuje na to, že podle § 51, odst. 1, vyr. ř. patří k osobám dlužníkovi blízkým i ty osoby, které jsou s jeho manželem sešvagřeny. Jde tedy jen o to, zda Josef S., otec mezitím zemřelé první manželky manžela vyrovnací dlužnice, ještě jest, či zda přestal býti sešvagřeným jejího manžela tím, že jeho první manželka zemřela. Otázka, zda podle našeho práva má úmrtí jednoho z manželů v zápětí zánik švagrovského poměru mezi druhým manželem a příbuznými zemřelého, jako tomu bylo podle práva římského, jest v nauce sporná. Většina spisovatelů, kteří se jí zabývají, řeší ji však záporně. (Tak Ehrenzweig: System II/2, § 422, str. 3, Klang v Komentáři k obč. zák. v § 40 a Bartsch-Pollak v Komentáři ke konk., vyr. a odp. řádům II. vyd. v § 32 konk. ř., pozn. 6.) Nejvyšší soud vychází z názoru, že se švagrovství neruší úmrtím, což lze odůvodniti také doslovem zrušeného § 66 obč. zák., pokud se týká nyní platného § 25, odst. 3, manž. zák. č. 320/1919 Sb. z. a n., jímž byl § 66 obč. zák. nahrazen a s nímž se, co se naší otázky týká, jeho doslov úplně shoduje. Oba předpisy totiž nazývají švagrovstvím poměr mezi příbuzným jednoho manžela a druhým manželem i po zrušení manželství. Pokud se dovolací stěžovatelka dovolává pro svůj opačný názor nadpisů (rubrik) § 93 a zrušeného § 111 obč. zák., činí tak neprávem, poněvadž z toho, že se smrtí jednoho z manželů zrušuje jejich manželství, neplyne ještě, že by se smrtí jednoho z nich zrušil i manželstvím založený poměr švagrovský.

Čís. 16327.

Ustanovení § 1302 obč. zák. nepředpokládá, aby bylo jednáno ve společném srozumění, nýbrž stačí, že zaviněná škoda jest výsledkem neopatrného jednání neb opominutí několika osob.

(Rozh. ze dne 23. září 1937, Rv II 85/36.)